

[Knud Lind]

at sløre sin holdning. Jeg kan sige, at som jeg forstod hr. Collets ordførertale, indeholdt den ikke nogen tilslutning til forslaget, men udelukkende betænkeligheder, som man sagde at man kunne se på under udvalgsarbejdet – underforstået: i stilhed. Det er derfor, at jeg er betænkelig ved den holdning, som man fremfører her. Den er meget tvetydig.

Danmark indgik i 1987 i FN-regi en aftale om formindskelse af mængden af CFC-gasser, dvs. den såkaldte Montrealprotokol. I juni 1988 vedtog EF-landene at ratificere protokollen. Jeg vil gerne sige til miljøministeren, at Fremskridtspartiets udvalgsmedlemmer tiltrådte de tiltag, man havde gjort i de forhandlinger, som ministeren havde været med i. Derfor ligger vi ikke meget langt fra ministeren. Man kan sige, at der på internationalt plan er gjort noget for at mindske CFC-forbruget.

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at jeg hørte en udsendelse i radioen, der hedder »Videnskaben og vi«, og hvor man kunne forklare, at et enkelt stort vulkanudbrud kunne ødelægge mere af ozonlaget end f.eks. 1.000 års brug af disse spraydåser. Derfor er der nok nogle ting i det, som er noget uklare. Så langt, så godt.

Man må sige, at dansk industri indtil nu er på lige fod med de øvrige EF-landes, men det er efterhånden blevet en lidt kedelig vane, at Danmark vil gøre sig bemærket med yderligere tiltag for at fremstå som et superforegangsland inden for miljøområdet.

Miljøministeren angiver, at lovforslaget skal være et supplement til EF-forordningen. Er det ikke at være miljøaktivist på andres bekostning, i dette tilfælde på industriens? For det er et supplement, det er ud over det, man har vedtaget i EF. Det er næsten, som om KVR-regeringen har fået en miljømæssig tvangstanke, som går ud på, at man vil ordne hele miljøbelastningen ved at lægge afgifter på erhvervslivet. Det kan såmænd også godt være, at man ad den vej fuldstændig kan bekæmpe forureningen i Danmark. Der sker desværre bare det, at hvis afgiftsmetoden rigtig får fat, vil man selvfølgelig i sidste instans kunne standse forureningen af vort samfund, nemlig på det tidspunkt, hvor det danske erhvervsliv og industrien er bukket under for afgiftsvanviddet. Det er klart, at når fabrikkerne helt er holdt op med at producere, hører forureningen automatisk op.

For mig at se er der to muligheder: Vi kan enten vælge at dø af sult i et superrent miljø, eller vi kan opmuntre industrien til at forske i ny og miljøvenlig teknologi. Ministeren har altså valgt den første fremgangsmåde: at industrien faktisk skal køres ned, så den ophører, og så har vi jo selvfølgelig også et rent miljø.

Vi behøver såmænd ikke engang at opmuntre industrien. Vestfrost er et godt eksempel på, at industrien helt af sig selv er i stand til at følge med i den miljøvenlige holdning, som allerede findes hos kunderne. Det er kundernes holdning, at udbud og efterspørgsel også kan regulere industriens produktion, men det har man ligesom ikke fattet.

Ministerens forslag bygger ikke på det positive i mennesket, det bygger på straffemetoden som virkemiddel. Ministerens afgiftsforslag virker faktisk modsat hensigten. Hvis man som ministeren pålægger en bestemt vare en afgift, bliver der færre penge til industrien, og færre penge til den danske industri betyder næsten automatisk, at der bliver færre penge til forskning og udvikling af nye og bedre miljøvenlige materialer. Det betyder også, at konkurrenceevnen i forhold til udlandet bliver dårligere og danske firmaer må lukke.

Når de danske firmaer må lukke, vil udenlandske firmaer i stedet overtage det danske marked. De store udenlandske firmaer har helt klart den fordel, at de ikke på samme måde som de danske firmaer er plaget af miljøafgifter på deres hjemmemarked.

Fremskridtspartiet er ikke blindt for de problemer, der kan opstå som følge af en beskædigelse af ozonlaget, men vi mener, at ministeren er meget tidligt ude med en afgift, inden det endegyldige bevis vedrørende CFC-gasserne foreligger. Denne afgift har et helt, helt andet hovedformål, nemlig at få fyldt nogle penge i den tomme statskasse. Det burde ministeren have sagt i stedet for at komme med alle disse miljøvenlige fraser og løfte fanen endnu en gang og lade den danske industri betale for det. Det værste er, at Venstre og De Konservative faktisk er de oprindelige bagmænd.

Fremskridtspartiet kan ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse i dets nuværende form, men vi vil meget gerne tage spørgsmålet op i forbindelse med finanslovforhandlingerne med regeringen.